

דני קיי על הבמה

בערכת יוחנן שנער

תרגיל במתימטיקה

משחק הוליבורי חדש: משחק דני מה לשחקן ותקי. והרי כמה מן הסיפורים החדשים שנתקבלו לשורות השחקנים: גרגורי פק הצעיר; תערוכת של קרי גראנט וגרי קופר; מין רקס הריסון; קרי גראנט אנגלי; בטי גרייבל חזרה; אליס פיי שניה; טיירון פואר; בערך קלארק גיבל; אליס פיי במתכונת קטנה; קורנל וילד מספר שנים (או עשרים?); טיירון פואר אחר; לורן באקאל חזרה; ג'ין טירני חזרה; כמעט מארק טיבונס; ועוד טיירון פואר; תערוכת מעיינות של ג'ין טירני, ליובט סקוט ולורן באקאל, וכו'.

הקשה פשוטה תלמדנו את העובדות הבאות: ג'ין היבר הוא בטי גרייבל במתכונת קטנה; קורנל וילד שהוא טיירון פואר שני, שהוא קלארק גיבל אחר, דומה כשתי טיפות מים לקלארק סטיבנס. אשר ללורן באקאל, המקרה שלה מעניין עוד יותר: היא גלגול של תערוכת של ג'ין טירני ושל עצמה (ג'ין טירני + לורן באקאל) בצורה נימה של אלה ריינס בצורה טיפה משל ליובט סקוט... ואשר לזו האחרונה, הרי היא בהחלט לורן באקאל השנייה! במלים אחרות, שלוש כפול שלישי לורן באקאל אחת = אלה ריינס אחת. פשוט. לא?

(מאָרן פּרוֹנסיי)

בבדיחותיו, ונוכחתי שלא אמר כל דבר בריצ'טוס. דני הוא מוקיון מצויין שהסקסט בשבילו אינו הנאי הכרחי כל עיקר. כמוהו ששיח טוב יכל לעזור לו, אבל הוא ששעשע אותנו למרות שלא היתה לעזרתו אף שורה טובה אחת! מענין היה לראות את דני בסרט אילם; אין ספק שבתקופה ההיא היתה הצלחתו בראינוע גדולה מזו שזכה לה בימינו, ולאו דווקא מפני שהדיבור כובל אותו, להיפך — תרבות קולו מפותחת מאד — אלא משום שלסרטי האחרונים לא נמצאו מחברים בעלי רמה.

אפילו בלי חילדר שיצר ביחד עם תומס מונרו את התסריט ל"שיר נולד" לא הצליח לנצל את כשרונו הגדול של דני קיי והוא נכנס ויוצא בסרט משועמם ומשעמם.

בסרטי הראשונים, שבהם ניתן לפעולה ולתנועה מקום רב, היה דני מאושר יותר, אולם לאחר שר-איתו על הבמה חושבני שעדיין לא נמצאה לו מסגרת קולנועית שתבליט את כשרונו המוקיוני הגדול. כיון שאינו צ'אפלין ואינו מסוגל לכתוב לעצמו יצירות גדולות, הוא נאלץ להסתפק בתומר ההוליבורי החינור. תשר עה פורתא באק לו מידי אשתו, סיל' ביה פיין, שחיברה בשבילו מספר מרגולוגים מבריקים, דוגמת "פאבלובה" המפורסם, שהם גם הקטעים הטובים ביותר בסרטינו.

יתכן שכמה מקוראינו אינם יודעים שדני קיי הוא יהודי. שמו לפי נים היה — דניאל קמינסקי. לפני זמןמה נפוצו שמועות, שהוא עומד לבקר בארצנו כדי לערוך בה שורת הופעות, אך הדבר טרם נתממש.

פרסים
פרס מבקרי הקולנוע בניו-יורק לסרט הטוב של השנה (מתוצרת ארצות הברית) ניתן ל"כל אנשי המלך" בבימויו של רוברט רוסן. הסרט הזר הטוב ביותר של השנה היה — קבעו המבקרים — "גנבי האופנים" לויטוריו דה סיקה. בפרס שני זכה הסרט הצרפתי "שטן הבשרים" לק' לוד אוטון-לארה. הבמאי הטוב ביותר: קארול ריד. השחקנים הטובים: בים ביותר ב-1949: ברודריק קרופ' ורד (בתפקיד הראשי במלך אנשי המלך) ואוליביה דה האבי' לנד (במארת הנחשים).

ההצגות אצלנו הם נפסדים ולרעת הציבור. אך אנשי הקולנוע בארץ אינם עושים כל מאמץ לשיפור התנאים, והם עוד עתידים לתת על כך את הדיון... אולם נשוב לנושא נעים יותר. הסרט נסתים וכל החלק הראשון של "תכנית האמנים החיים", על הבמה על הקירות, משני עברי הבמה הגדולה ואורו אותיות חשמל: "דני קיי". התוצרת הריעה בחצוצרות והוא הופיע בצעדים מהירים, כשהוא לבוש חליפת ספורט פשוטה למדי. באמצע הבמה נעצה החתה קידה עמוקה, פנה לאחור והחל לנצח על התזמורת. ניצח עליה בידו, ברגליו ובכל אצבעותיו, אפילו באגודלים. אחר פנה שוב אל הקהל והודיע שהוא ישעשע אותנו "ברבע שעה, חצי שעה או שלושת רבעי שעה", בעצמו אינו יודע, "כי הוא במצב רוח של שבעון היום". או השמיע שיר מסרטו האחרון ואחר ניצח על שירה בציבור. בקטע הבא ירד מן הבמה והחל מטפס על מדרגות היציע הצדדי. שני סדרנים עמדו לא הרחק ממני. שמעתי אחד מהם אומר לרעהו: "הוא משוגע לגמרי. בכל הופעה הוא מכניס אימפרוביזציות חדשות ומבלבל לגמרי את כל העובדים".

דני חזר לבסוף אל הבמה, קרא לזמרת שהופיעה לפניו ושיניהם ביצעו פארוזיה על האגדה המפורסמת, "הנסיך היפהפה". לצורך הקטע הזה משך את מכנסיו למעלה מברכיו וחשף את רגליו הלבנות, הפלקות והעקמות במקצת. הוא יודע להפיק בעזרתן צחוק עליו מן הקהל.

לבסוף העלה על הבמה, כמעט בכת, את עובדי הבמה והציג אותם, כשהם נבוכים מן האפתעה. (עד היום אני בטוח אם היתה זו אימפרוביזציה אמיתית או מעושה) ובוה סיים את תכניתו. כשיצאתי מן האולם, כשכשני כואבת מן הצחוק הבלתי פוסק, ניסיתי להזכר

העתונות הניו-יורקית דנה וחזרה ודנה על הופעתו של דני קיי על במת קולנוע "רוקסי" באותה עיר. המשכורת שההיב עוז בנפשו לבקש — וקיבל — היתה הגבוה ביותר בתולדות ברודוויי. אינני זוכר בדיוק את הסכום, אבל היו בו חמש ספרות, והמדובר הוא בתשלום שבועי! ועוד היתה דני: אם תעלינה ההכנסות על סכום מסויים (וכאן נקב במספר עצום) תשלם לו הנהלת התיאטרון תוספת מתאימה. כמוהו שמשפרים גבוהים, ובמיוחד השגת שיא כפי פה הם נושאים חשובים מאד לגבי כל עתון אמריקני, ודני קיי זכה משום כך בפרסום-חינם רב. הוא זכה גם בתוספת המיוחדת.

קולנוע "רוקסי" הוא אחד המפורסמים בניו-יורק, ושני בגודלו ופארו רק ל"מיוויק הול" המפורסם ברדוויי. סטיי. מוצג בו תמיד סרט מובחר בלוח יית תכנית של אמנים חיים.

דני הופיע על במת "רוקסי" חמש פעמים מדי יום ביומו. (את הסרט "שמים צהובים" היו מציגים שבע פעמים מים ביום). ובשעות הבוקר המוקדמות היו, כמוהו, הסיכויים הטובים ביותר להשגת מקום ישיבה. חצי שעה לפני פתיחת הדלתות, בעשר בבוקר, כבר צבאו אלפים אחדים על הבית כשהם מסודרים בתור ארוך ועבה לפני הקרן. מכתיר הכרטיסים (שמחירים אחדים ושיאנם מסומנים) החלה ברבע ש' נפתחו הדלתות. חמש קופות מכרו כרטיסים לכל אנשי התור העצום תוך עשר דקות. בלי כל קושי תפסנו מקום בשורה טובה.

מה רב ההבדל בין היחס האדיב, הדאגה לנחיות הקהל, הסדר המופתי, לבין הניצול המחפיר והאדישות המשפילה מצד בעלי בתי הקולנוע שלנו! כבר העירו כתבים שונים מעל עמוד זה ששיטת מכירת הכרטיסים וסדר

ועל הבר

דני קיי, כפרופסור ביישן (מקצוע): תודות המוזיקה מתנגגל לחדר החלכשה של וירג'יניה מאי, זמרת מועדון ליינה שתמשוך את דני בפסו שז' דבר לבין פליד, שרק בקושי יחלק ממנו, ודנשוואין...

חדשות מארץ החום

את התמונה הזאת אנו מספרים כמרים כדי להזיכיר לקוראינו הקופאים מקור שימי החום אינם רחוקים. וזרה אכן נוהגת רת פן תרטיב את כגד הים שדה מפני שהוא, כמוהו, חדש.

